

BÂB-I ÖĞÜT

Okumayı bilene, cümle anlar ayettir
Cehalet sapağında, İlim doğru cihettir

Alimde gevher vardır, dökülür kalpten dile
Kandilinde yanmalı, bitip dönsekte küle

Mimli nan ve lokmadan, sakındım boğazımı
Haya ve güzel sözle, temizledim ağzımı

Hoşgörüyü uğradım, insanın caddesine
İlim ile serildim, tevhid seccadesine

Hakk'a rücu eyledim, imanımla yanarım
Acı bir gönül görsem, içten içe kanarım

Efradıma taş gelse, yürek yanar dil yanar
Salaca değse eli, kor ateşte kül yanar

Toprakta su ağlasa, insan ağlar can ağlar
Bir lale boyun eğse bedenimde kan ağlar

Enbiyanın yolunda, rehberdir pirim benim
Hakk'ın sözüyle yunar, paklanır kirim benim

Çorak toprağa düşse merhametin cemresi
Dalda bülbül çölde gül, sevginin tek katresi

Mürşit İlim öğrenmek, son nefes olsa bile
Olunmalı kırk sene, bir harf uğruna köle

Arif olan kaybolmaz, arşta hilal misali
Ziyanın tutunduğu, kırılmaz dal misali

Ruh hırkasından çıkıp, ten karışır toprağa
Özden gayrı ne varsa, gider candan uzağa

Dünyanın karnı doymaz, yuttuğunu vermedi
Eyvah! İnsan hüsranda, hakikati görmedi

Yunusça bakmayanlar, yalanla oyalanır
Veren el mutlak bir gün, misliyle sayelenir

Mazlumun arkasında, Ali misali yar ol
Yezit'in karşısında, taş yaran Zülfikâr ol

Delalet ehli düşer, fenalığın izine
İyiliği atmalı, Halık'ın denizine

Edep ağaçta meyve, kuşanırsa ilimi
Hamlıktan pişmeye yol, Bektaşî'nin talimi

Kin ipine sarılan, bilsin ki sonu hüsrân
Hoşgörü ikliminde, taze bahardır insan

Çileler büyüdükçe, insan Hakk'a yaklaşır
Mananın aleminde sabır ile aklaşır

Ey merhamet sahibi, affınla pakla beni
Beşerim ben şaşarım, azaptan sakla beni